

JOHN GRISHAM HESAPLAŞMA

Remzi Kitabevi

John Grisham'ın Diğer Kitapları

Boyalı Ev
Çınarlı Yol
Dalavere
Davacı
Davet
İtiraf
Jüri
Kardeşler
Maden (Gray Mountain)
Masum Adam
Muhbir
Müşteri
Pelikan Dosyası
Sakin Cennet
Son Jüri Üyesi
Şirket
Temyiz
Tuzak
Vasiyetname
Vurguncu
Yağmurcu

Theodore Boone: Küçük Avukat
Theodore Boone: Kaçırılan Kız
Theodore Boone: Sanık

Kurgu Dışı
Masum Adam

John Grisham

HESAPLAŞMA

Türkçesi
Fusun Doruker

Remzi Kitabevi

HESAPLAŞMA / JOHN GRISHAM

Özgün adı: *The Reckoning*

© Belfry Holdings, Inc., 2018

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2019

Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Çağlayan Erendag Onar

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1934-7

BİRİNCİ BASIM: Ocak 2020

Kitabın basımı 3000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Cilt: Çifçi Mücellit, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
5. Cad. No: 24-25 Bağcılar-İstanbul
Tel (212) 629 4783

KISIM BİR

Cinayet

Pete Banning, 1946 Ekim'inin başlarında daha güneş doğmadan, soğuk bir sabaha uyandı. Tekrar uyumaya hiç niyeti yoktu. Uzun bir süre gözlerini karanlık tavana dikip yatağının ortasına uzanarak bininci kez cesareti olup olmadığını kendine sordu. Sonunda güneşin ilk ışıkları pencereden içeri dolarken, artık öldürme zamanı geldiği gerçeğini kabullendi. Bu ihtiyaç öylesine bunaltıcı bir hal almıştı ki, günlük işlerini sürdüremiyordu. Görevini yerine getirene kadar eski kimliğine dönemeyecekti. Planlaması çok basit ancak hayal etmesi çok zordu. Artçı şokların sarsıntıları on yıllarca sürecek, tüm sevdiği kişilerin ve sevmediklerinin çoğunun yaşamını değiştirecekti. Gerçi ün kazanmak istemiyordu ama kötü şöhreti, bir efsane yaratacaktı. Gerçekten de yaradılışına bağlı olarak dikkat çekmekten hoşlanmıyordu ama bu kez çekmemesi imkânsızdı. Başka seçeneği yoktu. Hakikat ağır ağır ortaya çıkmıştı ve bir kez bunu tamamen algılayınca, cinayet güneşin doğuşu kadar kaçınılmaz olmuştu.

Her zamanki gibi, savaş yaralarından dolayı kaskatı ve ağrıyan bacaklarıyla ağır ağır giyindi, karanlık evde mutfağın yolunu buldu ve kısık bir ışık açıp kahvesini hazırladı. Kahve demlenirken kahvaltı masasının yanında dikilip ellerini başının arkasında kenetleyerek usulca dizlerini büktü. Ağrı kalçalarından bileklerine doğru inerken yüzünü buruştursa da, on saniye boyunca çömeldiği yerde kaldı. Bedenini gevşetti, her seferinde biraz daha çökerek defalarca tekrarladı. Sol bacağına metal çubuklar ve sağ bacağına şarapnel parçaları vardı.

Pete kahvesini doldurdu, süt ve şeker ekledi, arka verandaya çıkarak merdivenlerinden arazisine baktı. Güneş doğudan yükseldikçe, sarımsı ışık adeta beyaz bir denizin üstüne yayılıyordu. Pamuk tarlaları kar yığınlarını andırıyordu. Başka bir gün olsa Pete bereketli

ürünü düşünerek gülümserdi. Ama bugün gülümseme olmayacaktı. Sadece bol bol gözyaşı akacaktı. Öldürmekten kaçınmak korkaklık olacaktı, ki böyle bir kavram benliğine yabancıydı. Kahvesini yudumlayıp hayranlıkla arazisine bakarken onun verdiği güven duygusuyla rahatladı. Beyaz örtünün altındaki verimli siyah toprak yüz yıldan fazla bir süredir Banning ailesine aitti. Yetkililer onu alıp götürecek ve muhtemelen infaz edeceklerdi ama arazisi sonsuza kadar dayanıp ailesini besleyecekti.

Mavimsi-gri av köpeği Mack uykusundan uyanıp verandaya, yanına geldi. Pete onunla konuşurken kafasını okşadı.

Pamuk kozaları patlıyor, toplanmayı bekliyordu. Kısa süre sonra işçiler arabalara dolup uzaklardaki tarlalara doğru gideceklerdi. Pete çocukluğunda zencilerle birlikte yük arabalarına binmiş ve günde on iki saat pamuk çuvalı çekmişti. Banningler çiftçi ve arazi sahibiydiler ama aynı zamanda işçiydiler, yoz yaşamlarını başkalarının alın teriyle sağlayan kibarlaşmış büyük çiftçilerden değildiler.

Kahvesini yudumlarken kar örtüsünün gökyüzü aydınlandıkça daha da beyazlaşmasını izledi. Uzaklardaki ahırların ve tavuk kümeslerinin ardından traktör deposunda uzun bir güne hazırlanan zencilerin sesleri geliyordu. Hayatı boyunca tanıdığı bu meteliksiz kadın ve erkek tarla işçilerinin ataları da yüzyıl boyunca aynı topraklarda çalışmışlardı. Cinayetten sonra onların başına neler gelecekti? Aslında hiçbir şey. Çok azla yetiniyorlardı ve daha başka bir şey bilmiyorlardı. Yarın aynı yerde aynı saatte şaşkın bir sessizlik içinde toplanacaklar, ocağın başında fısıldaşacaklar, hiç kuşkusuz kaygılanacaklar ama aynı zamanda işlerini yapıp gündeliklerini alma hevesinde olacaklardı. Bereketli pamuk hasadı hiç etkilenmeden devam edecekti.

Kahvesini bitirip fincanı verandanın korkuluğuna bırakarak bir sigara yaktı. Çocuklarını düşündü. Joel, Vanderbilt'te son sınıftaydı, Stella da Hollins'de ikinci yılındaydı. Evden uzakta olduklarına memnundu. Babaları hapse girince kapılacakları korku ve utancı hissediyordu ama onların da tıpkı tarla işçileri gibi bunu atlatacaklarından emindi. İkisi de zeki ve uyumluydu ve arazi de onlara kalacaktı. Eğitimlerini bitirecek, iyi izdivaçlar yapacak ve varlıklı olacaklardı.

Sigarasını tüttürürken kahve fincanını alıp mutfğa döndü ve kız kardeşi Florry'yi aramak için telefona uzandı. Her çarşamba olduğu gibi buluşup kahvaltı edeceklerdi. Biraz sonra orada olacağını teyit etti. Kahvenin tortusunu döktü, bir sigara daha yaktı, kapının yanındaki askıdan kabanını aldı ve Mack'la birlikte Nineva ile Amos'un sebze yetiştirdiği bahçenin önünden geçen patikaya saptı. Ahırın yanından geçerken sağmaya hazırlandığı ineklerle konuşan Amos'un sesi kulağına geldi. Pete günaydın dedikten sonra, gelecek cumartesi pişirilmek üzere seçilen şişko domuzu konuştular.

Bacakları ağrıdğı halde topallamadan yürüyordu. Traktör deposunda zenciler ateşin başında toplanmış teneke kupalardan kahve içip şakalaşıyorlardı. Onu görünce sustular. Birkaçı "İyi sabahlar Bay Banning" dedi ve Pete onlarla konuştu. Erkeklerin üzerinde eski kirli tulumlar, kadınların üzerinde ise uzun elbiseler ve başlarında hasır şapkalar vardı. Hiçbiri ayakkabı giymiyordu. Bir yük arabasının yanında battaniyenin altında oturan çocuk ve gençlerin gözleri uykulu, ifadeleri ciddiydi. Pamuk toplayarak geçirecekleri upuzun günü kaygıyla bekliyorlardı.

Banning arazisinde, Chicago'lu zengin bir Yahudi'nin cömertliğiyle zenciler için bir okul açılmıştı ve Pete'in babası da inşaatın tamamlanması için eşit miktarda para koymuştu. Banning ailesi arazilerindeki zenci çocukların en azından sekizinci sınıfa kadar okumalarında ısrar ediyordu. Ama ekim ayında pamuk toplamak dışında hiçbir şeyin önemi kalmayınca okul kapanıyor ve öğrenciler tarlalara dağılıyorlardı.

Pete birkaç dakika beyaz kâhya Buford ile alçak sesle konuştu. Hava durumunu, bir gün önce toplanan pamuk miktarını ve pamuğın Memphis borsasındaki fiyatını tartıştılar. Hasat mevsiminde asla yeterince toplayıcı olmadığından, Buford Tupelo'dan gelecek bir kamyon dolusu beyaz işçiyi bekliyordu. Aslında önceki gün gelmeleri gerekiyordu ama gelmemişlerdi. Üç kilometre uzaktaki bir çiftçinin kilo başına beş kuruş daha fazla ödeyeceğı dedikodusu dolaşıyordu ama hasat zamanı böyle söylentiler hep çıkardı. Toplayıcılar bir gün çok çalışır, ertesi gün ortadan kaybolur ve fiyatlar oynayınca geri dönerlerdi. Zencilerin başka yerlerde çalışma şansları yoktu ve Banninglerin herkese aynı ücreti ödediğı bilinirdi.

İki John Deere traktör çalışmaya başlayınca işçiler vagonlara do-luştular. Pete kar beyazlığı içinde sarsılarak uzaklaşmalarını izledi.

Bir sigara daha yakıp Mack ile birlikte toprak yolda ilerlemeyi sürdürdü. Florry, arazinin kendine ait kısmında, bir buçuk kilomet-re ötede yaşıyordu ve bugünlerde Pete hep oraya yürüyerek gidiyor-du. Yürümek acı veriyordu ama doktorlar uzun yürüyüşlerin bacak-larını güçlendireceğini ve bir gün ağrının azalacağını söylemişler-di. Pete buna pek inanmıyordu ve şanslı olduğu için sahip olduğu bu hayat boyunca bacaklarının yanıp ağrımayı sürdüreceği gerçeğini kabullenmişti. Bir zamanlar öldü sanılmıştı ve gerçekten ölümün eşliğinden döndüğü için yaşadığı her günü bir armağan sayıyordu.

Şimdiye kadar. Bugün bildiği hayatının son günü olacaktı, bunu kabullenmişti. Başka seçeneği yoktu.

Florry, anneleri ölüp araziye onlara bıraktıktan sonra yaptırdığı pembe kulübede yaşıyordu. Çiftçiliğe hiç ilgi duymayan bir şairdi ama pamuğun getirdiği gelirle yakından ilgiliydi. 2.560 dönümlük arazisi Pete'inki kadar verimliydi ve araziye kârın yarısı karşılığında ona kirahiyordu. El sıkışarak yapılmış, kesin güvene dayanan anlaş-ma herhangi bir yazılı kontrat kadar sağlamdı.

Kardeşi geldiğinde Florry arka bahçede kümes teli ve ağlarla ayır-dığı kuşhanede papağanları, muhabbet kuşları ve tukanlarıyla ko-nuşarak onlara yem veriyordu. Kuş cennetinin yanındaki kümeşte bir düzine tavuk besliyordu. Golden retriever cinsi iki köpeği otla-ra yayılmış, egzotik kuşlara ilgi duymadan beslenmelerini izliyordu. Evin içi Pete ya da köpeklerin yüz vermediği yaratıklar olan kediler-le doluydu.

Pete ön verandada bir noktayı işaret edip Mack'e oturmasını söy-leyerek içeri girdi. Marietta mutfaktaydı. Ev kızarmış jambon ve mısır ekmeği kokuyordu. Pete ona günaydın deyip kahvaltı masasına oturdu. Marietta'nın doldurduğu kahvesini içip Tupelo'nun sabah gazetesini okumaya başladı. Salondaki eski gramofondan bir sopra-no hüznünlü aryalar haykırıyordu. Pete, Ford ilçesinde başka kimin opera dinlediğini hep merak ederdi.

Kuşlarını beslemeyi bitiren Florry arka kapıdan girip kardeşini selamladı ve karşısına oturdu. Ne birbirlerine sarıldılar ne de sev-

gi gösterisi yaptılar. Onları tanıyanlar Banninglerin soğuk ve uzak, sıcaklıktan yoksun oldukları ve çok seyrek duygusallaştıklarını düşünürdü. Bu halleri gerçek ama kasıtsızdı; işte böyle yetiştirilmişlerdi.

Kırk sekiz yaşındaki Florry gençliğinde kısa ve kötü bir evlilik geçirmişti. İlçedeki çok az sayıda boşanmış kadından biriydi ve sanki kusurlu ya da belki ahlaksızmış gibi hor görülürdü. Ama hiç alırdış etmiyordu. Çok az arkadaşı vardı. Çiftliğinden çok seyrek ayrılırdı. Arkasından ona, hiç de şefkatli olmayan bir şekilde Kuş Hanım derlerdi.

Marietta onlara domatesli, ispanaklı kalın omletler ve tereyağı, jambon, çilek reçeli sürülmüş mısır ekmekleri servis etti. Kahve, tuz ve şeker dışında sofradaki her şey kendi topraklarının ürünüydü.

“Dün Stella’dan bir mektup aldım,” dedi Florry. “Gerçi yüksek matematikle boğuşuyor ama bunun dışında dersleri iyi gidiyor. Edebiyat ve tarihi tercih ediyor. Tıpkı benim gibi.”

Pete’in çocuklarının halalarına her hafta en az birer mektup yazmaları bekleniyordu. Mektuplarla başı hoş olmayan Pete ise kendisine yazmayı boş vermelerini söylemişti. Ne var ki, halalarına yazmak kesin bir zorunluluktuktu.

“Joel’den haber alamadım,” dedi Florry.

“Çok yoğun olduğundan eminim,” dedi Pete gazetenin sayfasını çevirirken. “Hâlâ o kızla görüşüyor mu?”

“Sanırım. Ama aşk yaşamak için çok genç Pete, ona bir şeyler söylemelisin.”

“Dinlemeyecektir,” dedi Pete omletinden bir çatal alırken. “Acele edip bir an önce mezun olmasını istiyorum. Okul taksiti ödemekten bıktım.”

“Sanırım pamuk toplama işi iyi gidiyor,” dedi Florry. Tabanın dakilere dokunmamıştı.

“Daha iyi olabilirdi. Dün yine fiyat düştü. Bu yıl çok fazla pamuk var.”

“Fiyat sürekli yükselip alçalıyor, değil mi? Fiyat yükseldiğinde yeterli pamuk olmuyor, düştüğü zaman da pamuk çok fazla oluyor. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık”

“Galiba.” Neler olacağını ablasına çıtlatmayı aklından geçirmişti

ama kötü tepki vereceğini, yapmaması için yalvaracağını, sinir krizi geçireceğini ve yıllardır yapmadıkları gibi kavga edeceklerini biliyordu. Cinayet ablasının yaşamını önemli ölçüde değiştirecekti. Hem ona acıyor hem de açıklama yapma zorunluluğu hissediyordu. Ama öte yandan açıklayamayacağını ve açıklamaya kalkışmanın yararlı bir sonucu olmayacağını biliyordu.

Bu kahvaltının birlikte yedikleri son yemek olabileceği fikrini algılamak çok zordu ama o sabah yapılanların çoğu da zaten son kez yapılıyordu.

Hava durumundan söz etmek zorundaydılar ve bu konu birkaç dakikalarını aldı. Takvime göre bundan sonraki iki hafta serin ve kuru geçecekti yani pamuk toplamak için mükemmeldi. Pete tarlada çalışacak işçi sayısının azlığı konusundaki her zamanki kaygılarını dile getirdi ve ablası her yıl bu şikâyetin her hasat mevsiminde tekrarlandığını anımsattı. Gerçekten de geçen hafta omletlerini yerken yine Pete geçici işçilerin azlığından yakınmıştı.

Pete çok yemek yiyen biri değildi; özellikle bu berbat günde. Savaş sırasında aç kaldığından, insan bedeninin sağ kalmak için ne kadar az besine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Zayıf bedeni bacaklarına ağırlık vermiyordu. Bir parça jambonla kahvesini yudumlarken bir sayfa daha çevirdi ve Florry'nin çok genç olduğunu iddia ettiği doksan yaşında ölen bir yeğenlerinden söz etmesini dinledi. Ölüm Pete'in aklındaydı. İleriki günlerde *Tupelo* gazetesinin kendisinden nasıl söz edeceğini merak ediyordu. Herhalde birçok öykü anlatılacaktı ama onun dikkati çekme arzusu yoktu. Fakat kaçınılmazdı ve Pete ilgi uyandıracak olanlardan korkuyordu.

"Hiçbir şey yemiyorsun," dedi Florry. "Üstelik biraz zayıflamış gibi görünüyorsun."

"İştahım yok," diye yanıtladı.

"Ne kadar sigara içiyorsun?"

"Canımın istediği kadar."

Pete kırk üç yaşındaydı ama ablasına göre daha yaşlı görünüyordu. Koyu renk gür saçları kulaklarının üstünde kırışmaya, alnında derin çizgiler oluşmaya başlamıştı. Savaşa giden yakışıklı genç asker çok hızlı yaşlanıyordu. Anıları ve yükleri çok ağırdı. Hepsini içinde saklıyordu. Yaşadığı korkunç olayları asla kendisi anlatmayacaktı.

Ablasının yazdığı şiirleri ayda bir kez ona sormaya kendini zorluyordu. Son on yılda birkaç şiiri kimsenin bilmediği edebiyat dergilerinde yayınlanmıştı, o kadar! Başarısızlığına karşın kardeşini, yegenlerini, tek tük arkadaşını mesleğindeki yeni gelişmeleri anlatarak sıkılmaktan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. ‘Projelerinden’, şiirlerini çok beğendikleri halde yayınlayacak yer bulamayan belirli editörlerden ya da dünyanın dört bir yanından gelen hayran mektuplarından susmamacasına söz edebilirdi. Hayranlarının sayısı pek de fazla değildi. Üç yıl önce Yeni Zelanda’daki yalnız bir adamdan gelen mektubun ona yabancı bir pulla gelmiş tek mektup olduğundan kuşkulaniyordu Pete.

Şiir okumayı sevmiyordu ve ablasının yazdıklarını okumak zorunda kalınca sonsuza dek uzak kalmaya yemin etmişti. Güneyli yazarların, özellikle Oxford’daki bir kokteyl partide tanıştığı William Faulkner’ın kurgu romanlarını yeğliyordu.

Bu sabah bunu konuşmanın zamanı değildi. Artık kaçınamaya-acağı ya da erteleyemeyeceği iğrenç bir iş, korkunç bir görevle yüz yüzeydi.

Yiyeceklerin yarısını bıraktığı tabağını ileri itti, kahvesini bitirdi. “Her zamanki gibi çok keyifliydi” diye gülümseyerek ayağa kalktı. Marietta’ya teşekkür etti, kabanını giyip kulübeden çıktı. Mack ön basamaklarda bekliyordu. Pete uzaklaşırken Florry verandadan güle güle diye seslenince arkasını dönmeden el salladı.

Toprak yola ulaşınca yarım saat oturmanın getirdiği bacak kasılmasından sıyrılmak için adımlarını açtı. Güneş yükselmiş çiyi dağıtıyor, her tarafta saplarının üstünde toplanmak için yalvaran, kalın pamuk kozaları göze çarpıyordu. Günleri sayılı, yalnız bir adam olarak yürümeyi sürdürdü.

Nineva mutfakta konserve yapacağı domatesleri gazlı ocakta pişiriyordu. Pete günaydın deyip, fincanına kahve doldurdu ve çalışma odasına gidip belgelerini gözden geçirdi. Tüm faturalar ödenmişti. Tüm hesaplar güncellenmişti. Banka ekstreleri yeterince nakit parası olduğunu gösteriyordu. Karısına tek sayfalık bir mektup yazıp zarfa koydu ve pulunu yaptırdı. Çek defterini, bazı dosyaları evrak çantasına koyup çalışma masasının yanına bıraktı. Alt çekmeceden

45'lik Colt silahını çıkarıp altı mermi yatağının da dolu olup olmadığını kontrol etti ve kabanının cebine yerleştirdi.

Saat sekizde Nineva'ya kasabaya gideceğini söyleyip herhangi bir şey isteyip istemediğini sordu. Kadın istemediğini söyleyince Mack'la birlikte ön kapıdan çıktı. 1946 model yepyeni Ford kamyonetin kapısını açınca Mack yolcu tarafındaki koltuğa atladı. Kasabaya yapılacak hiçbir yolculuğu kaçırmazdı ve bugünkü de Mack'ın açısından hiç farklı olmayacaktı.

Pete'in annesiyle babasının 1929 krizinden önce inşa ettirdikleri koloniyel tarzı ev, Clanton'ın güneyinde 18. Karayolu üzerinde yer alıyordu. Köyün yolu bir yıl önce federal hükümetin savaş sonrası parasıyla taş döşenmişti. Yöre halkı Pete'in nüfuzunu kullanarak bu parayı sağladığına inanıyordu ama bu fikir doğru değildi.

Altı kilometre uzaktaki Clanton'a Pete her zamanki gibi ağır ağır ilerledi. Ara sıra karşılaştıkları, çırçır fabrikasına giden katırların çektiği pamuk yüklü vagonların dışında başka trafik yoktu. Pete gibi ilçenin birkaç büyük çiftçisinin traktörü vardı ama geri kalanı çift sürmeyi, tohum atmayı, fabrikaya mal götürmeyi de katırlarla yapıyordu. Pamuk elle toplanıyordu. John Deere ve International Harvester şirketleri günün birinde bunca insan emeğine duyulan ihtiyacı yok etmek için mekanik toplayıcıları kusursuzlaştırmaya çalışıyorlardı. Ama Pete bunun olacağından kuşkuluydu. Üstelik önemi yoktu. Şu andaki görevinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vagonlardan uçuşan pamuklar yolun iki yanındaki yamaçlara dağılmıştı. Bir tarlanın yanındaki yolda uyuklu gözlerle duran iki siyah oğlan bölgedeki iki yeni Ford'dan biri olan kamyoneti geçerken hayranlıkla el salladılar. Pete onları görmezden geldi. Kasabaya girerken bir sigara yakıp Mack'e bir şeyler söyledi.

Adliye meydanı yakınındaki postanenin önüne park edip yaya trafiğini seyretti. Tanıdıklarına ya da kendisini tanıyabilecek olanlara görünmek istemiyordu çünkü cinayetten sonra tanıklar "Onu gördüğümde son derece normal gözüküyordu" ya da bir başkası "Ona postanede rastladım ve yüzünde çılgın bir ifade vardı" gibi basma kalıp gözlemlerini dile getireceklerdi. Herhangi bir trajedi sonrasında olayla en ufak bir bağlantısı olanlar bile bağlantılarını ve önemli oluşlarını abartırlardı.

Kamyonetten inip posta kutusuna yaklaştı ve karısına gidecek mektubu attı. Adliye binasının geniş gölgeli avlu ve camekânlı balkonlarının çevresinden dönüp uzaklaşırken, hakkında açılacak davanın nasıl bir gösteri olacağı konusunda belli belirsiz bir fikri vardı. Acaba onu elleri kelepçeli mi götüreceklerdi? Jüri ona merhamet gösterecek miydi? Avukatları bir sihirle onu kurtarabilecekler miydi? Yanıtı olmayan bir sürü soru... Her sabah avukatların ve bankacıların sıcak kahve ve peynir altı suyuyla yapılmış çörekleri yedikleri Tea Shoppe adlı kafenin önünden geçerken cinayet hakkında acaba neler söyleyecekler diye merak etti. Kendisi bir çiftçi olduğundan ve gereksiz gevezeliklere zamanı olmadığından kafeye uğramıyordu.

Bırak konuşsunlar. Ne onlardan ne de ilçede yaşayan başka kim-seden yakınlık bekliyordu. Yakınlığa aldırış etmiyordu. Anlayış peşinde de değildi ve davranışlarını açıklama planı yoktu. Şu anda yemine getirmesi gereken emirleri ve görevi olan bir askerd.

Metodist kilisesinin bir blok arkasındaki تنها sokağa park etti. Kamyonetten indi, bir an bacaklarını esnetti, kabanının fermuarını çekti, Mack'e hemen döneceğini söyledi ve büyükbabasının yetmiş yıl önce inşa edilmesine yardımcı olduğu kiliseye doğru yürümeye başladı. Kısacık yolda kimseye rastlamadı. Daha sonraları hiç kimse onu gördüğünü iddia edemeyecekti.

Rahip Dexter Bell, Pearl Harbor baskınının üç ay öncesinden bu yana Clanton Metodist kilisesinde vaaz veriyordu. Papazlığa başladığından beri görev yaptığı üçüncü kiliseydi ve eğer savaş olmasaydı diğer tüm Metodist vaizleri gibi yer değiştirmiş olacaktı. Mevcutlardaki azalma görevlerin kaydırılmasına yol açıp programları altüst etmişti. Metodist mezhebinde genelinde bir rahip herhangi bir kilisede yalnızca iki ve bazen de üç yıl görev yaptıktan sonra başka yere gönderilirdi. Rahip Bell beş yıldır Clanton'daydı ve herhalde kısa süre sonra başka bir göreve atanacaktı. Ne yazık ki görev yeri değişikliği geç kalmıştı.

Her çarşamba sabahı olduğu gibi güzel ibadethanenin arkasındaki ek binadaki çalışma odasında yalnız başına oturuyordu. Kilise sekreteri haftada üç gün öğleden sonraları çalışıyordu. Rahip sabah duasını bitirmiş, masasının üzerinde açık bir İncil ve iki referans ki-

tabıyla oturmuş bundan sonraki vaazının konusunu hazırlarken birisi kapıyı tıklattı. Yanıt vermesine fırsat olmadan kapı ardına kadar açıldı ve Pete Banning çatık kaşları ve ciddi yüz ifadesiyle içeri girdi. Beklemediği konuğa şaşırان Bell “Günaydın Pete,” diye selamladı. Tam ayağa kalkacakken Pete uzun namlulu silahını çıkardı ve “Niçin burada olduğumu biliyorsun” dedi.

Bell elindeki silaha bakarak dehşet içinde donup kaldı ve ancak “Pete ne yapıyorsun?” demeyi başardı.

“Ben sayısız adam öldürdüm, vaiz. Cephedekilerin hepsi cesur askerlerdi. İlk korkak sensin.”

“Pete, hayır, hayır!” dedi Dexter, kollarını havaya kaldırıp gözleri ve ağzı açık koltuğuna çökerken. “Eğer konu Liza ise, açıklayabilirim. Hayır, Pete!”

Pete bir adım yaklaştı, Dexter’a nişan aldı ve tetiği çekti. Her tür silahla keskin nişancılık eğitimi almıştı ve savaşta anımsamak istemediği kadar çok sayıda adam öldürmüştü. Ayrıca yaşamı boyunca ormanda küçük, büyük çok hayvan avlamıştı. Birincisi gibi ikinci mermi de Dexter’ın kalbine isabet etti. Üçüncüsü tam burnunun üstünden kafatasını deldi.

Küçük çalışma odasının duvarları arasında mermiler top ateşi gibi patladı ama yalnızca iki kişi bu sesi duydu. Dexter’ın karısı Jackie sesi duyduğunda kilisenin öte yanındaki papaz evinde mutfağı temizliyordu. Daha sonra boğuk sesleri birinin üç kez el çırpması gibi tanımlanacaktı. Duyduğu anda silah sesi olduğunu anlamamıştı. Kocasının öldürüldüğünü bilmesi olanaksızdı.

Hop Purdue yirmi yıldır kilisenin temizliğini yapıyordu. Adeta duvarları sarsan silah seslerini duyduğu zaman ek binadaydı. Kapı açılıp Pete elinde tabancasıyla dışarı çıktığında rahibin çalışma odasının önündeki koridordaydı. Pete silahı kaldırdı, Hop’un yüzüne nişan aldı ve tetiği çekmeye hazır gibi göründü. Hop dizlerinin üstüne düşüp yalvardı, “Lütfen Bay Banning. Ben hiçbir şey yapmadım. Çocuklarım var, Bay Banning.”

Pete silahını indirerek “Sen iyi bir insansın Hop. Git şerife söyle!”

Yan kapıda duran Hop, Pete'in sakince tabancasını cebine yerleştirip uzaklaşmasını izledi. Sağ bacağı sol bacağından beş santim kısa olduğundan topallayarak çalışma odasına yaklaştı ve kapıyı açıp rahibe baktı. Rahibin gözleri kapalıydı, başı bir yana düşmüş, burnundan kan damlıyordu. Başının arkasında, iskemlesine yayılan kan gölünde etrafa saçılmış gri madde vardı. Beyaz gömleği göğsünün çevresinde kırmızıya dönüşmekteydi, göğsü de inip kalkmıyordu. Hareket etmediğinden emin olmak için Hop orada birkaç saniye, belki bir dakika ya da biraz daha uzun süre durdu. Rahibe yardımcı olmak için yapacağı bir şey olmadığını fark etti. Barutun keskin kokusu havada asılıp kalmıştı ve Hop kusacağını düşündü.

En yakındaki zenci olduğundan, birden suçlanabileceğini fark etti. Korkudan kaskatı kesilmiş ve hareket etmeye ürkmüş, hiçbir şeye dokunmadan ağır ağır odadan çıkmayı başardı. Kapıyı kapatıp hıçkırmaya başladı. Vaiz Bell ona saygıyla davranan, ailesiyle ilgilenen nazik bir adamdı. İyi bir insandı, aile babasıydı, kilise cemaati ona hayrandı. Bay Pete Banning'i öfkeliendirecek her ne yapmışsa, kesinlikle hayatıyla ödemesine değmezdi.

Başka birinin de silah sesini duymuş olabileceği Hop'un aklına geldi. Ya Bayan Bell koşarak gelip kanlar içinde masasında oturan kocasını görürse? Hop uzun süre bekleyip kendini toplamaya çalıştı. Bayan Bell'e gidip haberi verecek cesareti kendinde bulamayacağını biliyordu. Beyazlar yapsındı bu işi. Kilisede başka kimse yoktu ve dakikalar geçtikçe, durumu halletmenin kendisine kaldığını fark etti. Ama uzun sürmeyecekti. Eğer biri onun koşarak kiliseden çıktığını görürse, hiç kuşkusuz bir numaralı zanlı olacaktı. Sonunda ek binadan olabildiğince sakin adımlarla çıktı ve biraz önce Bay Banning'in yöneldiği sokağa girdi. Adımlarını hızlandırdı, meydana uğramadan kısa sürede hapishaneye ulaştı.

Ekim 1946, Clanton, Mississippi...

Metodist kilisesine bağlı olan Pete Banning, serin bir ekim sabahı yola çıktı, kasabadaki kiliseye girdi ve arkadaşı olan Rahip Dexter Bell'e soğukkanlılıkla üç el ateş etti.

Cinayet kadar şaşırtıcı olan bir başka şey de katilin avukatlarına, yargıca, jüriye ve kendi ailesine söylediği tek cümleydi: "Söyleyecek bir şeyim yok!" Banning idam edilmekten korkmuyordu ve sırrını elektrikli sandalyeye götürmeye hazırdı.

Önceki romanlarından çok farklı olan bu kitapta John Grisham, bizi ırkçı düzenin sürdüğü Güney'den savaş yıllarındaki Filipinler'e, sırlarla dolu bir akıl hastanesinden, avukatının Banning'i kurtarmak için çırpındığı mahkeme salonuna doğru inanılmaz bir yolculuğa çıkarıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1934-7

9 789751 419347